

Primorski dnevnik

Postnina plačana v gotovini
Abb. postale I gruppo

Cena 50 lir

TRST, nedelja 2. avgusta 1964

Leto XX. - Št. 172 (5855)

Realizem in iluzije de Gaulla

Na tiskovni konferenci dne 23. julija je predsednik de Gaulle potrdil vtis, ki ga je javnost že imela, da je bilo njegovo nedavno srečanje v Bonnu z zahodnonemškimi kanclerjem neuspešno. Z njemu lastno odkritostjo je priznal, da so dosedanje izkušnje francosko-nemške zveze negativne ter da med Francijo in Zahodno Nemčijo ni stičnih točk za kakšno skupno politiko. Po njegovih besedah je ta nesporazum skoraj popoln. Dva zaveznika se ne strinjata niti glede obrambe niti glede revizije atlantskega pakta, politike do »vzhoda«, meja »v srednji in vzhodni Evropi«, stališča do Kitajske, evropske politike, problemov Azije in jugovzhodne Azije niti glede politike gospodarskega sodelovanja z državami v razvoju. Vsem ekspezoju na konferenci ni bilo opaziti niti enega stavka, iz katerega bi bilo videti, v čem se strinjata. De Gaulle ni iz tega povzel niti končne ugotovitve — čeprav je napravil neko daljno aluzijo — vendar se ugotovitev sama vsiljuje: francosko-nemška zveza nima temeljnih pogojev za delovanje.

Ob neki slovesni priložnosti pred pičlimi dvema letoma, ko je sporočil sklep o ustanovitvi te zveze, je de Gaulle, zanešen z govorniško inspiracijo, izjavil, da je »francosko-nemsko zблиžanje eden najpomembnejših in eden najbolj bleščečih dogodkov med vsemi, kar sta jih Evropa in svet doživela v stoletjih«. Danes mora biti njegovo razočaranje res veliko.

Tega razočaranja je kriv predvsem sam de Gaulle, saj ni prišlo zaradi tega, ker bi se njegov zahodnonemški zaveznik spremenil, pač pa zaradi tega, ker je temu zavezniku in tej zvezi pripisoval lastnosti in pomen, ki ga nimata in ne moreta imeti.

Evropska politika predsednika de Gaulla je — tako bi lahko rekli — analiza razmer polna realizma, v planiranju prihodnosti pa polna iluzij. Poglavitni pomen francosko-nemškega sporazuma ni bil v njegovem dvostranskem značaju in ureditvi dvostranskih odnosov, temveč v širših smotrih, ki sta jih upoštevali obe strani, a se glede njih nista strinjali. V francoskih očeh naj bi bil ta sporazum podlaga in začetno izhodišče neke evropske politike, temelječe na drugačnih načelih in drugačnih smotrih, na drugačen razumevanju Evrope, njene prihodnosti in položaja. V zahodnonemških očeh pa naj bi bil ta sporazum opora in podlaga zahodnonemške politike za utrjevanje in krepitev njenega položaja prav v tistem političnem sistemu, ki ga je de Gaulle zavrnil. Protislovja so se pokazala že pri ratifikaciji sporazuma v bonnskem parlamentu, ki mu je dodal neko formulo o solidarnosti z atlantsko politiko, ki je prišla v hotel sprejeti. S tem je že v samih besedilih sporazuma, ki niso identična, ugotovljeno, da vsaka stran pripisuje njegovemu besedilu drugačen pomen.

Težnja francoskega predsednika, da bi osvojil Evropo pretrganega ameriškega vpliva, da bi napravil iz nje samostojnega činitelja neodvisne evropske politike, je izraz realistične ocene odnosov v zahodni koaliciji in realno pojmovanje interesov Evrope. To da pot, »kateri« krenil temu smotru, najprej prek zveze z Zahodno Nemčijo, je iluzija tako »realističnega« kakor tudi »stališča evropske politike. Pri ustanavljanju Zahodne Nemčije so sodelovali vsi zahodni zavezniki, vendar je to tvorilo in izraz zamislili Evrope v sistemu ameriške politike, zato je organsko vključena v ameriško »politiko ves čas, dokler traja sedanja konstelacija mednarodnih odnosov.

De Gaullov splošni načrt verjetno obsega kakšno tako spremembo, vendar uporablja naroden vrstni red. Videti je nejasno, da se izpolnjevanje tega načrta začne s tistim, kar bi moralo biti njegova posledica. Namesto da bi v okvirih nove neodvisne evropske politike reševal problem francosko-nemških odnosov, skuša de Gaulle v okviru francosko-nemških odnosov rešiti problem nove neodvisne evropske politike. Poskušal je, da bi Zahodno Nemčijo, pred vsako drugo spremembo, izključil iz kompleksa tako imenovane atlantske skupnosti in z njo pod roko krenil v boj za novo politiko. To pa je naloga,

ki presega moč francoske prilačnosti za Zahodno Nemčijo in realnost političnih dejstev v Evropi.

Takšen načrt z Zah. Nemčijo tudi ni v skladu z objektivno zamišljeno evropsko politiko. De Gaulle govori o Nemčiji misleč na Zahodno Nemčijo. Če pa se misli na vso evropsko politiko, je treba misliti na vlogo in mesto nemškega problema v tej politiki. Tega problema pa ni mogoče reševati samo z Zahodno Nemčijo, ker takšne rešitve ne vplivajo na stališče vseh činiteljev, od katerih je odvisna njegova rešitev. Vendar pa de Gaulle ne bi mogel obdržati zveze z Z. Nemčijo, če ne bi sprejel tudi nemškega problema po zahodnonemški tezi. Iz tega izhaja, da smo priče popolne kontradiktornosti med koncepcijo evropske politike in francosko-nemške zveze.

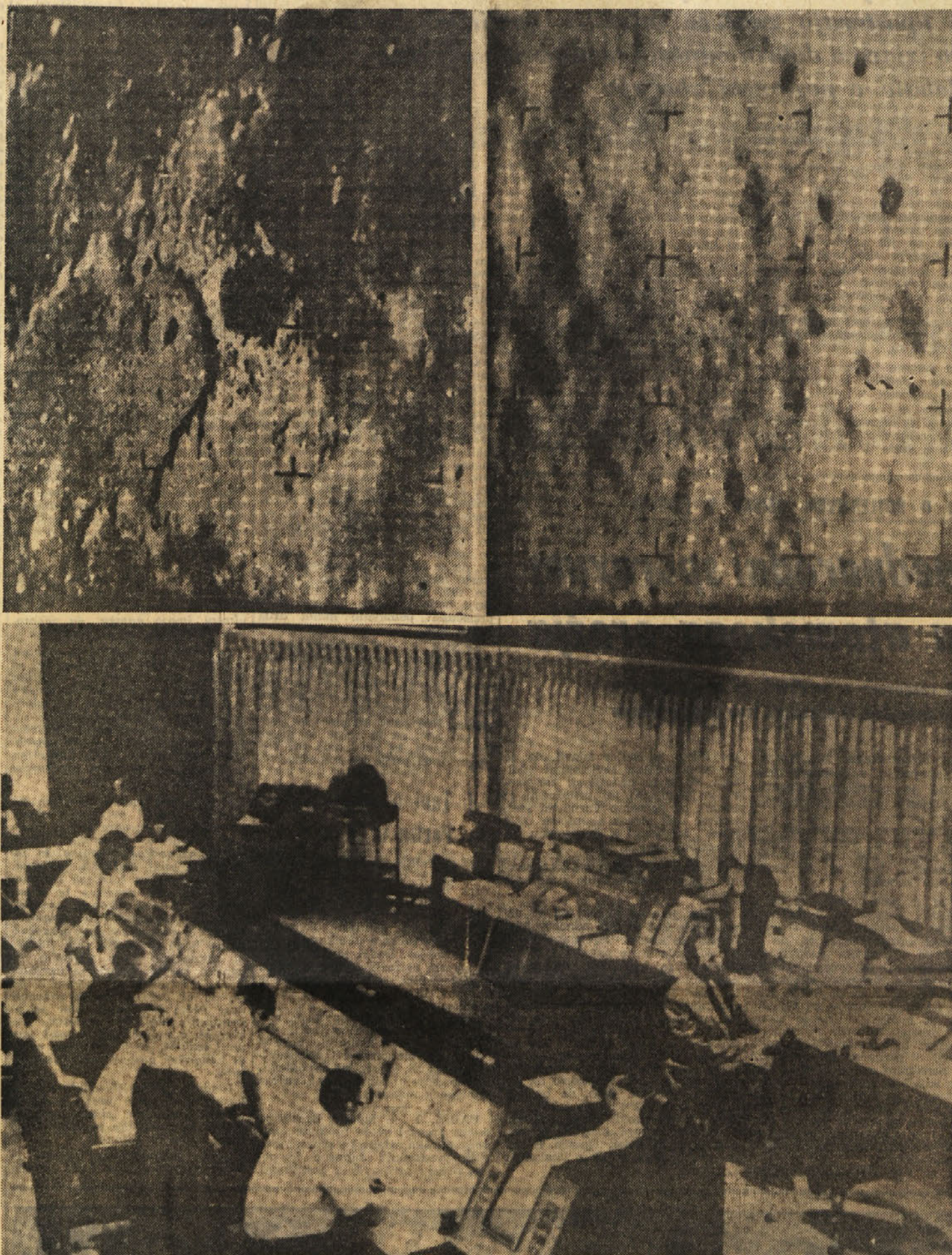
Kadarkoli de Gaulle reče »Nemčija«, misli pa na Zahodno Nemčijo, tako tudi takrat, kadar reče »Evropa«, misli na njen zahodni del, včlanjen v Skupni trg. To kaže, da si de Gaulle zamišlja evropski problem v mejah zahodnega mednarodnega grupiranja in v okvirih ožjih francoskih interesov. Pri vsej širini, ki jo včasih odpirajo njegove govorniške vizije, ko si zamišlja Evropo »od Urala do Atlantika«, se de Gaulle, kot kaže, še ni mogel otresti zastarelega načina obravnavanja velikih mednarodnih problemov v luči ozko pojmovanih interesov nekega sistema ali neke doktrine ter predvsem lastnih nacionalnih interesov. Zaradi tega mora biti seveda zmanjšana tudi vrednost njegovega evropskega programa, ki se s takšnim zoževanjem zamisli zmanjšuje na pomen blokovsko usmerjenega regionalnega načrta.

Takšno onaravnavanje problema evropske politike je slabo odjeknilo ne le v »mali Evropi«, temveč je tudi v nasprotju z njegovimi ambicioznimi prizadevanji, da bi Franciji zagotovil položaj in vlogo evropske velike sile. Francija bi takšen položaj in vlogo morda lahko dobila s širino in objektivnostjo neke nove evropske politike zavarovanja miru in širokega konstruktivnega mednarodnega sodelovanja na evropskem območju brez zahtev o oblikovanju jedra s hegemonističnimi pretenzijami, brez težnje po okrepljenih pozicijah v ožji regionalni skupini, katere meje so obenem tudi meje njenega mednarodnega vpliva. Če pridimo namreč de Gaullovim pripombam na ameriško politiko, moramo reči, da v evropsko politiko ni mogoče vključiti niti ameriške politike niti politike kakšne ožje evropske skupine. Če želimo ustanoviti, kot pravi de Gaulle, »evropsko Evropo«, ne bomo tega smotra dosegli z ustanovitvijo samo »zahodnoevropske Evrope«, temveč z res evropsko Evropo, ki si jo de Gaulle pravilno zamišlja, vendar gradi na pretirano ozki temeljni konstrukciji.

Morda general de Gaulle razume ves problem na nekoliko zastareli način, ker želi v te temelje vžidati tudi francosko jedrsko orožje. Francoski jedrski sil je posvetil veliko pozornost na svoji tiskovni konferenci. Ta del njegove konference je bil morda samo zaradi gradiva, ki smo ga omenili, preobremenjen z argumenti hladne vojne, s sklicevanjem na izmišljeno nevarnost komunistične agresije in povečevanjem vloge sile v politiki. To je vneslo disonanco noto v vse de Gaullovo izjavljanje in znižalo raven njegovih argumentov. Čeže, da francoski predsednik pri tem ni opazil, da pripombe, ki jih naslavlja na ameriško jedrsko politiko, glede »politične supremacije in hegemonije, veljajo — glede na druge evropske države — tudi za francosko jedrsko politiko. Problema, ki ga povzroča jedrsko orožje, de Gaulle ni obravnaval v luči splošnih mednarodnih interesov, temveč v okviru ameriško-francoskih odnosov in francoskega položaja v Evropi. Za Evropo, posebno pa za »evropsko Evropo«, se jedrski problem ne rešuje s povečevanjem jedrskih sil, temveč z odpravo in prepovedjo jedrskega orožja. Gonja za jedrskim ravnotežjem, v katerem de Gaulle, kot kaže, išče podlago za francosko nacionalno varnost, ustvarja iluzije, ki vodijo na neskončno tekmovalno stezo v oboroževanju.

Svoje zamisli o evropski politiki je de Gaulle postavil na

(Nadaljevanje na 2. strani)

Zgoraj: Lunina površina, kakor jo je slikal »Ranger VII« ko je bil oddaljen od nje približno 300 metrov.

Spodaj: Skupina inženirjev opazuje poslednje faze letenja »Rangerja VII« v posebni dvorani v laboratoriju v Pasadeni.

Fotografije, ki jih je posnel »Ranger VII« važen prispevek k proučevanju Lunine površine

Zadnje slike so bile posnete v razdalji 300 metrov - Okrog večjih žrel so na Luni ugotovili številna manjša žrela - Predsednik Johnson je napovedal nadaljevanje programa za pristanek na Luni - Novembra izstrelitev satelitov, ki bodo slikali Mars

WASHINGTON, 1. — Predsednik Johnson je sprejel danes v Beli hiši dva od glavnih strokovnjakov, ki so vodili izstrelitev »Rangerja VII«, in ki sta mu poročala o rezultatih poskusa. Znanstvenika sta dr. William Pickering in Homer Newell. Predsednik sta znanstvenika izjavila, da fotografije, ki jih je posnel »Ranger VII«, kažejo, da »Megleno morje« idealno »odroče za pristanek vesoljske ladje s človeško posadko na Luni. Izrekla sta mnenje, da žrela na tem področju ne bi predstavljala velike nevarnosti za astronaute.

Johnson je izjavil, da po njegovem »Rangerja« zmago za mir in dokaz pravilnega stališča tistih, ki so vedno podpirali program za pristanek na Luni. Fotografije je obrazložil dr. Gerard Kuiper, zaposlen v laboratoriju univerze »Arizona«. Kuiper je izjavil, da slike kažejo, da je področje, ki ga »Ranger« slikal, pokrito s prahom. Ena od fotografij, ki je bila posneta 300 metrov da-

leč od Lune, kaže področje, pokrito z žrel, od katerih imajo nekatera premer od 15 do 30 metrov. Pripomnil je, da bi se morali astronauti izogniti temu področju, na katerem se je raztreščil »Ranger VII«. Dalje je dr. Kuiper izjavil, »Novi elementi, s katerimi so nas seznanile te fotografije, so v pravem smislu besede raztegnitev našega starega znanja.« Dodal je, da sedaj proučujejo 400 fotografij, ki so »s fotografirane stališča v celoti centralne« površine Lune, ki je prišla v poštev.

Dalje je dejal, da je bil presenečen nad razpok ali prepado na površini Lune. Druga važna stvar, ki jo kažejo slike, je okrogla oblika zelo majhnih žrel, ki jih niso do sedaj nikoli videli. Dalje so na podlagi fotografij ugotovili, da so na Luni čudna »stranska žrela«, ki so posejana okrog »glavnih« žrel. Znanstveniki pravijo, da so ta »stranska žrela« nastala z bombardiranjem materiala iz »glavnih« žrel. Število stranskih žrel je tako veliko, da bi na tem področju bil pristanek vesoljske ladje zelo težaven. Nekatera večja žrela imajo premer od 18 do 30 metrov, manjša pa so široka 90 centimetrov in globoka 15 centimetrov. Dr. Kuiper je izjavil, da so manjša žrela nastala verjetno iz materiala, ki ga je izbruhalo največje žrelo na Luni, t. j. Kopernikovo žrelo. »V bistvu, je dodal dr. Kuiper, smo ugotovili obstoj področja, ki je pravo gnezdo žrel in ki bi se mu morala vesoljska ladja pri prista-

janju absolutno izogniti.« Dodal je, da je po mnenju znanstvenikov najbolj primerno področje za pristanek vesoljske ladje področje »Meglenega morja« v določenih razdalji od področja, ki je posejano z žrel. »Na vsak način, je dodal znanstvenik, so slike očitno pokazale obstoj vulkanskih pojavov na Luni, čeprav se zdi, da so nekatera žrela nastala zaradi bombardiranja meteoritov.«

Drugi član skupine znanstvenikov dr. Eugene Shoemaker je izjavil, da so slike Lunine površine v nekem smislu skrivnost. Pripomnil je: »Sproti ko so se fotografski aparati približevali Luni, so slike kazale naraščajoče število žrel. Toda nenadoma se je zgodilo nekaj čudnega. Iz ne vem kakšnega razloga, so fotografije začele kazati popolnoma gladko površino. To je res začudilo dejstvo. Toda za sedaj si ga ne moremo razložiti.« Dalje je Shoemaker izjavil, da so fotografije dokaz, da je Lunina površina vsaj v globini 30 centimetrov gladka. »V nekaterih fotografiranih področjih vesoljska ladja mogla zanesljivo pristati. Na vprašanje, ali bi astronauti mogli eventualno izstopiti iz vesoljske ladje brez skrbi, je znanstvenik odgovoril: »Ne verjamem, da bi mene skrbelo, ko bi stopil na Luno:« Dodal je, da kljub temu niso najboljši kraji za pristanek astronautov v »Meglenem morju« tako dobri, kakor bi želeli znanstveniki, ki pripravljajo program »Apolona.« Imamo še dva »Rangerja«, ki

Beg realističnih interesov iz Konga

Slovenska realna gimnazija v Celovcu

V šolskem letu 1963-64 je bilo 322 učen-
cev - Maturo je letos opravilo 20 dijakov

Celovski »Naš tednik — Kronika« poroča:

»Navada je, da izdajajo srednje šole vsako leto ob zaključku šolskega leta tudi svoj obračun dela v obliki letnega poročila.

Tako je tudi naša slovenska gimnazija letos izdala kot običajno svoje Letno poročilo. Letos je ovitek nov, ki ga je s slikami opremlil arhitekt Oswald. Letno poročilo za leto 1963-64 obsega 68 strani.

Ob izstajanju tega poročila najdemo že v začetku rubriko profesorji zbor v šolskem letu 1963-64. Tam nam pokaže točno število: 21 učnih moči na šoli. Učencev je bilo v minulem letu 322, od tega 205 dijakov in 117 dijakin.

Solarji so bili porazdeljeni v 12 razredih, od katerih so imeli 1., 3., 4. in 5. razred paralele.

Največ dijakov je stanovalo v dijaških domovih, in sicer: 230. Domov se jih je vozilo: 64. V Celovcu pa jih je stanovalo: 29.

Letos je opravilo maturo z uspehom 20 dijakov in dijakin.

Omembe vredno je, da je pri 2. maturi prvič predsedoval nadzornik za slovensko gimnazijo in za pouk slovensčine na ostalih srednjih šolah, prof. dr. Valentin Insko.

Na strani 21 najdemo nekaj o šolskem zakonu 1963. Naj zapišemo nekaj misli iz tega zakona. Novi šolski zakon prinaša prvo bistveno spremembo s tem, da predpisuje 9-letno šolsko obveznost. Prvi del obsega 4-letno nižjo ljudsko šolo; drugi del šolske obveznosti obsega višjo ljudsko šolo (4 leta) ali pa glavno šolo. To je obvezna šolska doba, ki se zaključuje s političnim letom.

Bivše srednje šole: gimnazija, realna gimnazija in realka, pa so dobile z novim šolskim zakonom naslov »Splošno izobraževalna šola« in predstavljajo po novem zakonu samo še dva tipa, in sicer gimnazijo in realno gimnazijo.

Tudi naša šola je dobila z odlokom prosvetnega ministra z dne 20. februarja 1964 nov naslov: Državna gimnazija za Slovence.

Med šolskim letom so dijaki obiskali celo vrsto predstav v kinu in gledališču. Zavod je imel tudi več praznikov. Poleg tega so imeli učitelji več zborovanj in posvetovanj ter tečajev.

Na 25. strani beremo lepo poročilo o akademiji slovenske gimnazije, ki pomeni za ta zavod tradicionalni šolski praznik. Številno poslušalstvo, ki je napolnilo veliki dvorani Delavske zbornice do zadnjega kotička, je lahko videlo in slišalo, kaj zmorejo naši nadobudni dijaki in njihovi profesorji.

Letno poročilo prinaša tudi članek o skupnem koncertu celovških gimnazij, na katerem je prvič nastopil tudi mešan zbor slovenske gimnazije z velikim uspehom.

Ob izstajanju knjižnice nalepiamo na poročilo o: »Dijaški knjižnici«, »Naš 7. razred na Dunaju«, »26. oktober — dan avstrijske zastave«, »Zanimiv je sestavek »Nevsakdanja sreča« in pa »Naše maturitetno potovanje leta 1963«. Lepa sta sestavka o »Ksaverju Mesku« in »Williamu Shakespearu«. V letnem poročilu je še govor o znanem koroškem solniku, jezikolovcu, slovničarju, zgodovinarju in narodopiscu, prof. Janezu Scheinlgru, in pa članek »Odmeti izpod Svi-

nje planine«, ki piše o lovu na narodnim blagom — narodnimi pesmimi.

To bi bilo v glavnem vse, kar nam nudi »Letno poročilo« tega zavoda: Iz vsebine knjižice razberemo lahko, kako pisano je šolsko življenje, dejanje in nehanje na tej šoli.

Lahko smo ponosni na ta naš vzgojni zavod, ki mu ni para v deželi Koroški!

DANES

Slike, ki jih je ameriški satelit Ranger VII posnel z bližine nekaj sto metrov od Lunine površine ter s tem nudil človestvu doslej najnatančnejšo podobo našega najbližjega sosedstva, so vsaj za en dan potisnile v ozadje vse domane in svetovno politično dogajanje, saj pomeni dogodek še eno zmago človekovega uma nad ovirami na poti njegovega pristanka na Luni.

Senatorji so večerj — kot je bilo pričakovati — s 163 glasovi proti 120 izglasovali zaupnico tudi drugi Morovi vladi levega centra. Predsednik vlade je v svojem zaključnem govoru omenil — v njegovem zunanje-političnem delu — tudi svoj predvideni letosnji uradni obisk v Jugoslavijo, za katerega je dejal, da se »vključuje v okvir dvostanskih odnosov in tudi v širše vidike, ki upoštevajo zahteve miru in pomiritve med narodi.« Dejal je, da so odnosi Italije z Jugoslavijo omogočili rešitev mnogih vseh vprašanj, ki predstavljajo predvsem v gospodarskem in trgovinskem sodelovanju ter na važnem sektorju človeških odnosov, jasen dokaz, kako državice z različnimi sistemi lahko aktivno sodelujejo. Omenil je tudi nedavno Titovo izjavo ter dejal, da se z njo strinja, prav tako pa se strinja tudi z željo, da se spodbujajo »iniciative, ki lahko prispevajo k zboljšanju vzajemnih odnosov«. Domnevala je, da so med temi pobudami tudi vprašanja dokončne ureditve še neurešenih dolžb pred desetletji leti podpisane londonskega dogovora o narodnostnih manjšinah.

Jutri pa se začne parlamentarna debata o Morovih programskih izjavah še v poslanski zbornici, kjer se bo prav tako zagotovo zaključila z izglasovanjem zaupnice vladi.

V Moskvi so objavili večerj skupno poročilo o razgovorih z Butlerjem. Britanska in sovjetska vlada soglasata predvsem, da je potrebno skleniti mednarodno pogodbo za prenehanje širjenja jedrskega orožja, da je ohranitev mira v atomski dobi prva naloga vseh držav, da bosta obe vladi na daljvali izmenjavljali misli o mednarodnih vprašanjih in o udržitvi OZN za ohranitev miru. Butler je še posebej izjavil, da se bo to zgodilo jeseni.

Tajnik OZN U Tanti pa je po obisku Moskve in Pariza večerj izjavil, da je imel vtis »da imata Hruščov in general de Gaulle isti smoter: okrepitev OZN in povečanje učinkovitosti te organizacije.

